

HAN SANG FOR ISRAEL

Bob Dylan fikk årets nobelpris i litteratur for sine poetiske sangtekster. Prisen kunne nok like gjerne gått til Leonard Cohen som døde i natt. Cohen var en dedikert Israel-venn med et brennende ønske om fred i området. 24. september 2009 stod han på scenen foran 47 000 fans på et fotballstadion i Tel Avivs forstad Ramat Gan. Han holdt en konsert for samarbeid, toleranse og fred.

Pengene som kom inn ble ifølge New York Times brukt til å opprette et fond styrt av både israelere og palestinere, som skal gi penger til grupper som fokuserer på sameksistens.

Da Cohen planla Israeltourneen i 2009 ville han strekke ut en hånd til palestinerne. I samarbeid med både israelere og palestinere planla han konserter både i Israel og i Ramallah, for å vise sin støtte til en tostatsløsning og støtte til en egen palestinsk stat. Palestinerne ville tvinge sangeren til bare å opptre i Ramallah, boikotte Israel, og signalisere at Israel ikke har rett til å eksistere. Cohen sa nei, skrev den israelske avisen Haaretz.

Det var en palestinsk gruppe som arbeider for at palestinerne skal boikotte Israel, som grep inn og presset de palestinske arrangørene. Gruppen ble ledet av en medisinerstudent ved universitetet i Tel Aviv. Han, og hans tilhengere, forlangte at Leonard Cohen skulle støtte deres sak, og bare opptre i de palestinske områdene.

Da Cohen nektet å avlyse konserten i Israel, la gruppen press på de palestinske arrangørene, slik at de til slutt trakk invitasjonen til Leonard Cohens fredskonsert i Ramallah.

Under Jom Kipur-krigen i 1973, da Israel ble angrepet av Egypt og Syria, stilte Leonard Cohen seg til tjeneste for den israelske hæren. Da krigen brøt ut befant han seg midt i en turne på øya Hydra i Hellas. Hans kone Suzanne og hans sønn Adam var med ham. Cohen avbrøt turneen og dro til Israel. Noe måtte han da kunne hjelpe til med, mente han.

De verdiene som den israelske hæren representerte fascinerte og tiltrakk ham, og han var fast bestemt på å bli med i hæren og gi av sine talent, skriver Israel Hayom. Cohen hadde tidligere vært dypt fascinert av historien om sin far, som hadde kjempet i første verdenskrig. Han elsket å se på sin fars fotoalbum som var fylt med fotografier av faren i uniform, mens han holdt pistolen i hånden, skrev avisen.

Cohen ønsket i utgangspunktet å slå seg ned i en Kibbutz, og finne noe han kunne hjelpe til med der, men den israelske sangeren Oshik Levi fikk overtalt ham til heller å opptre med sine sanger for soldatene. En ide Cohen i utgangspunktet ikke var særlig begeistret for. Han mente at hans sanger var triste og deprimerende og ikke egnet til å sette glød i soldatene. De sårede soldatene ville bare føle seg verre, mente han. Men han lot seg likevel overtale.

Den første opptreden var en slags testkjøring for musikerne. Matti Caspi gikk på scenen for å følge Cohen på gitar. Dette var en tøff jobb for en person som mange betraktet som et musikalsk geni og som ble brukt til å skrive komplekse melodier. Cohens sanger var basert på bare tre eller fire akkorder.

Cohen gikk opp på scenen med en klassisk gitar og ingen forsterkning og med en enkel mikrofon som en soldat meldte seg frivillig til å holde for ham. Mens ganske mange av soldatene ikke visste hvem Cohen var identifisert andre sangene hans og stemmen hans, og ble veldig rørt over at Cohen hadde kommet til Israel for å være sammen med dem under disse vanskelige tidene.

I løpet av ett showet, før Cohen sang «So Long , Marianne,» sa han til soldatene: Denne sangen skal bli lyttet til hjemme, med en drink i den ene hånden og den andre armen rundt en kvinne du elsker. Jeg håper du har det snart.

Cohen turnerte for israelske soldater i tre måneder, og hadde av og til så mange som syv eller åtte forestillinger på én dag. Sammen med kjente israelske sangere kjørte de fra base til base, fra sykehus til sykehus. Cohen mente det var viktig å engasjere seg og å snakke med soldatene, fra den høyest rangerte sjefen til den nyeste rekrutten. Han beundret dem fordi de kjempet for den jødiske staten.

Men det var en vanskelig tid for Cohen. Foruten den daglige frykten for beskytningen fra alle kanter, hadde Cohen en frykt for å opptre for soldater kort tid før de gikk inn i det helvete som var ved Suez. Levi og vennene hans forteller til Israel Hayom om noen spesielt vanskelige øyeblikk, for eksempel da de møtte soldater som de nylig hadde opptrådt for. Denne gangen som sårede på et sykehus.

Alle som møtte Cohen og snakket med ham under hans opphold i Israel beskriver ham som en beskjeden og snill mann som ønsket å føle med det publikummet han sang for. Han nektet å godta noen særbehandling på de basene der han opptrådte, sov i sovepose i kantiner og spiste hærens rasjoner, på samme måten som soldatene. Og han klaget aldri.

Cohen fant lindring fra krigen og de forferdelige tingene han så ved å skrive i sin notatbok, som han tok med seg overalt hvor han gikk. Det var en slags reisedagbok der han følte seg fri til å utøse alt som kom fra hans hjerte, skrive om de gangene de forferdelige tingene han så overvant ham og gjorde at han gråt, om skjønnheten i ørkenen som fanget hans hjerte, kjærligheten mellom soldater som flyttet ham, og selvfølgelig, om soldater som hadde blitt drept og såret, forteller hans gamle israelske venner til Israel Hayom.

Cohen hadde bestemt seg for å komme til Israel for å gi av seg selv til beste for alle så lenge krigen pågikk. Da den ble avsluttet og det ble våpenhvile og forhandlinger reiste han hjem til USA. «Jeg har aldri skjult det faktum at jeg er jødisk, og i enhver krise i Israel vil jeg være der. Jeg er forpliktet til å jobbe for overlevelsen til det jødiske folk,» skal Leonard Cohen ha sagt.

http://www.nihk.org/2016/11/11/han-sang-for-israel/?utm_source=Nyheter&utm_campaign=32e460b1e9-RSS_EMAIL_CAMPAIGN&utm_medium=email&utm_term=0_69756a4b3c-32e460b1e9-231571537